

TÜRKİYE DİYANET VAKFI YAYINLARI / 200

TÜRKİYE'DE MİSYONERLİK FAALİYETLERİ

ANKARA 1996

MİSYONERLİK FAALİYETLERİ ve TÜRKİYE

Prof. Dr. Mehmet AYDIN

Özellikle Hristiyanlıkla birlikte bir mânâ bütünlüğü taşıyan *mission* kelimesinin, önce, etimolojik bir tahlini yapmakta fayda vardır. *Mission* kelimesi, lâtince *missio* kelimesinden gelmektedir. Onunda aslı *mittere* fiilidir. *Mittere* ise göndermek anlamına gelmektedir. Hristiyan dini atmosferi içinde, *mission* kelimesi birçok anlamda kullanılmıştır. Meselâ, teolojik plânda *mission*, kutsal şahsiyetlerin birbirleriyle olan ilişkilerini belirtmektedir. Bundan dolayı Hristiyanlıkta, Baba tarafından gönderilen oğul'un misyonundan ve pentekot günü havarilere gönderilen Kutsal-Ruh'un misyonundan bahsedilmiştir⁽¹⁾.

Kilise hukukunda *mission*, bir görevi ifâ etmek amacıyla gönderilen delegasyon gücünü ifade etmektedir. En yaygın anlama göre *mission*, İncil'i, Hristiyan olmamış halklara yaymaktır⁽²⁾. Bu amaçla İsa'nın da *missionu* "İsrail evinin kaybolmuş koyunlarını kurtarmaktı⁽³⁾." Bunun için İsa'nın hayatında da *mission*'un izleri vardır. Fakat gerçek manada *mission* için, Helenistlerin, yahudi olmayanlara İncil'i vaaz etmelerini

(1) Dictionnaire des Religions, Paris, 1984 (Presses Universitaire) *Mission* maddesi, s. 1115.

(2) a.g.e., s. 1115.

(3) Matta, XV, 24.

beklemek gerekecekti⁽⁴⁾. Neticede sen Paul'un, putperstlerin sünnet olmadan da İncil'i kabul etmeleri için verdiği mücadele de gerçek anlamda bir mission'du⁽⁵⁾.

Görüldüğü gibi Hristiyan missionu'nun kaynağı, oğulun, Kutsal-Ruh'un ve kilisenin misyonu olarak karşımıza çıkmaktadır. Hristiyan ilâhiyatına göre "İsa mesih bu dünyaya, Allah'la insanlar arasında gerçek arabulucu olarak gönderilmiştir. Çünkü O, insan tabiatı içinde Tanrıydı, O yeni ademdi, O inayet ve hakikat doluydu"⁽⁶⁾. Gerçek bir enkarnasyon yolu ile Allah'ın oğlu, insanları, Tanrısal tabiata iştirak ettirmek için gelmişti⁽⁷⁾. Bundan dolayı İsa, hizmet edilmek için değil, hizmet etmek için gelmiştir. Bu amaçla da hayatını fidiye olarak vermeye gelmiştir⁽⁸⁾. Yine Hristiyan ilâhiyatına göre İsa, baba'nın yanından Kutsal-Ruhu, insanların ruhlarında kurtuluşunun eserini tamamlaması için gönderilmiştir. Pentekot günü, havarilerle oturmak için gökten inmiştir⁽⁹⁾. Böylece bu anlayışa göre kilise, açıkça birçok milletin önünde tezahür etmiştir. İncil, Vaaz'la başlamış, nihayet imanın evrenselliği içinde, milletler birliği tezahür etmiştir⁽¹⁰⁾.

Hristiyan missionu'nun bu temel prensiplerine göre İsa, görevinin başından beri, kendini dinleyenleri

(4) Resüllerin İşleri, XI, 20.

(5) Galatyalılara Mektup'a bakılabilir.

(6) Yuhanna I, 14.

(7) Les Actes du Concile Vatican II, textes Integreaux, Paris, 1966, s. II, 224.

(8) Markos, X, 45.

(9) Yuhanna, XIV, 16.

(10) Les Actes du Concile Vatican, II, s. III, 26.

çağırmıştır. Böylece etrafına topladığı on iki havariyi de vaaz için göndermiştir⁽¹¹⁾. Havariler, kutsal hiyerarşinin çekirdeğini oluşturmuşlardır. İsa'nın ölmesi ve tekrar dirilmesiyle, insanlığın kurtuluşunun ve dünyanın restorasyonunun sırları tamamlanmıştır. Bütün iktidarını gökten alan İsa, yeryüzünde kilisesini, göğe yükselmeden önce kurtuluş sakramenti olarak kurmuştur⁽¹²⁾. Kendisi baba tarafından gönderildiği gibi⁽¹³⁾ O da havarilerini şu emri vererek dünyaya göndermiştir: "İmdi, siz gidip bütün milletleri şahit edin, onları Baba ve Oğul ve Ruhu'l Kudüs ismi ile vaftiz eyleyin, size emrettiğim herşeyi tutmalarını onlara öğretin, ve işte, ben bütün günler, dünyanın sonuna kadar, sizinle beraberim."⁽¹⁴⁾ İşte, Hristiyan kilisesinin mission'u bu emirden kaynaklanmaktadır. Kilise başlangıçtan beri, kendi dışında insanlara hep şu çağrını hatırlatmıştır: "Vakit tamam oldu ve Allah'ın melekutu yakındır, tövbe edin ve İncil'e iman eyleyin"⁽¹⁵⁾.

Misyonerliğin dayandığı temelleri ifade eden bu sözler, kilisenin, misyonerlikten uzak kalamıyacağını göstermektedir ve tüm dünyanın İncil vaazıyla karşı karşıya bulunması da buradan kaynaklanmaktadır. Çünkü II. Vatikan konsilinde misyonerlik için alınan "Ad Gentes" yasasında bile bu durum şöyle açıklanmıştır: "Kimse günahattan kendi başına kurtulamaz. Ne de kimse zaafından, yalnızlığından kurtulamaz.

(11) Matta, III, 13; Matta X, 1-42, Les Actes du Concile Vatican II, s. III-26.

(12) Resüllerin İşleri, I, 11.

(13) Yuhanna, XX, 21.

(14) Matta, XXVIII, 19-20; Markos XVI, 15.

(15) Markos, I, 15.

Herkesin İsa'ya ihtiyacı vardır. İsa, modeldir. Kurtarıcıdır. Hayat verendir⁽¹⁶⁾.”

Kilise tarihi boyunca, Hristiyan dini müesseseleri, klerje sınıfı ve Hristiyan devletlerinin birçoğu hep bu kutsal mission faaliyetlerine kendilerini adanmışlar; İncil'in bu sözünü yerine getirebilmek için hertürlü yola baş vurmuşlardır. Hristiyan kilise medeniyetinin her türlü düşüncüyü, baskı ve terör altında tuttuğunu Ortaçağ skolastiği döneminde Hristiyan mission'u haçlı seferleri adı altında en barbar şekilde kendini göstermiştir. Sadece, Müslüman dünyasında, Hristiyan misyonu için şehid olabilme vcdi ve heyecanı o dönem Avrupasında estirilen en korkunç rüzgârı⁽¹⁷⁾.

Bu uğurda doğuya yapılan sayısız akının, yüzyıllar aralığı ile tekrarı ve sonunda Avrupa'nın yediği İslâm şamarı ile haçlı ruhunun mezara gömülmesi, İslâm-Hristiyan tarihinin Hristiyanlık aleyhine yüzkarası ile kapanmıştır. Ama, Hristiyan Avrupa'nın ve onun dinî teşkilatlarının mission ruhu bununla da bitmemiştir.

Hristiyan mission faaliyetleri çoğu zaman askeri, ekonomik ve hatta kültürel sömürgecilik hareketleriyle birleşmiş, batı hegemonyasının zeminini hazırlamıştır. Bütün bunlara hedef “Hristiyan iman ruhunu” insanların kabul etmesine zemin hazırlamak olmuştur. Bunun için Hristiyan imanını yaymakla görevli olan misyoneri, bazen bir asker, bazan bir doktor, bazan bir öğretmen, bazan da bir barış gönüllüsü olarak görebilirsiniz. Yine onu herkesin yardımına koşan bir

(16) Lec Actes du Concile Vatican II, s. III-233.

(17) Albert M. Besnard, Hristiyan İlahiyatı, Türkçe'ye çeviren: Doç. Dr. Mehmet Aydın, Konya, 1983, s. 41.

rahip ve rahibe, bir sosyal faaliyetçi veya bir düşkünler evi kurucusu olarak da bulabilirsiniz. Misyoner, kendini, kiliseye adayan adamdır. O, İncil'in bir neferidir. O, her an İsa ile ve Hristiyanlık uğruna canını veren mistiklerle beraberliğini düşünmektedir. Misyoner, bu hedefi için herşeyi yapmayı göze alabilir. Hiç kimsenin çalışmadığı yerlerde çalışabilir. Bunun için de yıllarca cüzzam hastanelerinde hemşire ve doktor olarak çalışan misyonerler vardır.

Bundan dolayı tarihin hiçbir döneminde misyonerlik faaliyeti sona ermiş değildir.

Şu veya bu kılık altında bu faaliyet sürekli canlıdır. Ortodoks veya protestan mezheplerinin bünyesinde oluşmuş tarikatler, gençlik teşkilatları, dinî cereyanlar sürekli misyonerlik ruhunu canlı tutmuşlar ve ilgili kilise merkezlerinden ve hatta devletlerinden destek bulmuşlardır.

Katolik dünyada, hâlâ adları ve müesseseleri yaşayan, faaliyet gösteren Dominikler, Fransiskanlar, Cizvitler ile⁽¹⁸⁾ Ortodoks dünyada faaliyet gösteren "Ortodoks Gençlik Hareketi", Paris'teki "Saint-serge İlahiyat Enstitüsü", New York'taki "Saint Wladimir Papaz Okulu"⁽¹⁹⁾, Protestanlık dünyasında ise "Genç Hristiyanların Evrensel İttifakı" (1855'de Paris'te kurulmuştur), "Genç Kızlar Hristiyan Birliği Evrensel İttifakı"⁽²⁰⁾ gibi bazı Hristiyan teşkilatları bugün bir yandan Hristiyan birliği için faaliyet gösterirken diğer yandan Hristiyan missionu'nun gereği için çaba göster-

(18) Hristiyan İlahiyatı, s. 43.

(19) a.g.e., s. 78-80.

(20) a.g.e., s. 78-80.

mektedirler. Bugün hemen hemen istilâ yolu ile sömürge faaliyetleri sona ermiş görünmektedir. Belki geçen yüzyıla göre Hristiyan misyonerlik faaliyetleri de yörünge değiştirmişlerdir. Geçen yarım asırlık dönemde birçok Avrupa sömürü düzenleri yıkılmış, yerine millî devletler meydana gelmiştir. Ancak, millî devletlerin yönetici kadroları, Batı kültürü modeli içinde yetiştikleri için yine Hristiyan misyonu'nun emellerine hizmet edecek durumdadırlar. Bunun için bugün belli ölçüde misyonerlik faaliyetleri kılık değiştirmiş vaziyettedir. Yani, Hristiyan misyonunun propagandistleri doğrudan doğruya Hristiyanlığı yayma yerine, Batı uygarlığının körü körüne takipçilerinde, önce bir kültür tahribatı yapmayı tercih etmektedirler. Hristiyan misyonerleri için en tehlikeli ortam, sağlam değerler sistemine dayalı toplumlardır. Burada Hristiyan misyoneri iki tutum içine girmektedir: Ya, mevcut inanç ve değerler sistemini hiç tenkit etmemekte ve hatta onları destekler görünmektedir. Böylece çevrede güven kazanmaktadır.

II. Vatikan konsilinde bu konuda şöyle denmiştir: "Bedenleşmiş oğlunda tam olarak milletine görünen Tanrı, her devrin kültür tiplerine göre konuşmuştur⁽²¹⁾." Yine kilise, İsa'nın mesajını tam olarak ifade edebilmek için, muhtelif kültürlerden yararlanmışır. II. Vatikan konsilinde tartışılan bu kültür konusu, II. Jean Paul'un 2 Haziran 1980'de Paris'te bir Unesco Formunda; daha önce de 5 Kasım 1979'da Roma'da kardinaller önünde dediği "Kilisenin zamanımız kültürleri ile diyalogu, hayati bir konudur. Bunun

(21) Prof. Dr. Mehmet Aydın, Hristiyan Genel Konsilleri ve II. Vatikan Konsili, Konya, 1991, s. 88.

hedefi, kilisenin ve dünyanın kaderidir⁽²²⁾." Sözünün istikametinde şekillenmiştir. İşte bu politikanın bir sonucu olarak da 20 Mayıs 1982'de Vatikan'da bir kültür konseyi kurulmuştur⁽²³⁾. Aynı şekilde II. Vatikan Konsilinde alınan bir karara göre, medeni toplum içinde din hürriyeti için her türlü zorlamanın kaldırılması önerilmiştir. Bu konuda şöyle denilmiştir: "Din hürriyeti, insanın ahlâki ödevi, İsa'nın kilisesi ve gerçek din karşısında geleneksel katolik doktrine, hiçbir peşin hüküm getirmez⁽²⁴⁾." Çünkü insanın dinî hürriyeti, hakkıdır. Yani, din konusunda vicdanın aksini yapmaya, hiç kimse zorlanmamalıdır. II. Vatikan konsilinde alınan bu kararlara rağmen, Vatikan'ın, Afrika'daki ve diğer ülkelerdeki Hristiyanlaştırma faaliyetlerine karşı bir tedbir alamadığı görülmektedir.

Geleneksel değerler ve inanç sistemlerine sıkı sıkıya bağlı olan cemiyetlerde misyonerlerin tercih ettikleri yol, toplumu dejenere ve yozlaştırma yoludur. Yani, ahlâki değerleri zayıflatma, dini duyguları gevşetme kısaca toplumu dayandığı temellerden koparmadır. Böylece misyoner, sarsılmış, boşlukta kalmış insanlara daha çabuk yaklaşabilmektedir. Bu dejenerasyonu sağlamak için de, müstehcen ilimlerden, mevcut dini, kötülemeye, aile hayatını aşağılamaya kadar herşeye misyoner açık bir kapıdır.

Her iki durumda da Hristiyan misyonununun görevlileri, daima buldukları bölgedeki kendilerinden

(22) Paul Poupard, *Eglise et Cultures* zalons pour une partorale de I. Intelligence, Paris.

(23) Hristiyan Genel Konsilleri ve II. Vatikan Konsili, s. 88.

(24) Le Concile Vatican, II. s. 106-107.

olan Hristiyan teşkilatları ile işbirliği içindedirler. Hatta diğer uluslararası teşkilatların bölge temsilcileri ile de dirsek temasındadırlar.

Şimdi buraya kadar çizdiğimiz teorik mission temel üzerinden ülkemize bir göz atacak olursak durumun hiçte iç açıcı olmadığını göreceğiz.

Türk Milleti bütün tarihi boyunca, kendi dışındaki din mensuplarına yeryüzünde hiçbir milletin göstermediği toleransı göstermiş ve evrensel medeniyete "Çokluk İçinde Birlikte Yaşamak" prensibini getirmiş olarak görünmektedir.

Bu korkunun insanî unsurdan ziyade, dinî olduğunu söyleyebiliriz. Yani, Batının korkusu İslâm'dır.

Hristiyanlık, sahip olduğu ve mensuplarına telkin ettiği *credosu* ile yani âmentüsü ile, artık batı entelektüellerini tatminden uzak kalmaktadır. Bugün İslâm ülkelerindeki radikalleşme hareketleri batı devletlerini ürkütmektedir.

İran'daki İslâm modeli, Cezayir'deki kıpırdanışlar batının dikkatini öncelikle Türkiye üzerine çekmiştir. Batı için Türkiye, ciddiyetle takip edilmesi gereken bir konumdadır. Türkiye'deki İslâmi hareketler, batının uykularını kaçırmaya yetmektedir. Batı için Türkiye, laik kalmalıdır. Hatta laikliği de kendileri gibi değil; dinsizliğe giden bir basamak olarak anlatmaktadırlar. Kendi kültür değerlerinden kopmuş bir Türkiye, her zaman batının arzu ettiği bir dava olmuştur. Çünkü böyle bir ortam, Hristiyan misyonerliği için de çok elverişli bir ortamdır.

Türk halkı İslâmiyet'i ne kadar bilmezse, manevi

değerlerden ne kadar uzak yaşarsa, Hristiyan misyoner için o kadar kolay nüfuz edilebilen bir malzeme olacaktır. Ülkemizde faaliyet gösteren Yehova Şahitleri, Mun'lar ve Bahailik gibi İslâm dışı hareketlerin sokuldukları bütün insanlar, İslâm'ı bilmeyen, millî ve manevî değerlerinden uzaklaşan, korkak, güven duygusundan yoksun, endişeli tiplerdir. İşte bu tip insanlar, Hristiyan mission'u için en elverişli insanlardır. Bu tip insanlara misyonerler, dinin kurallarıyla yaklaşmamakta, bilakis her türlü dinî kayıtsızlıktan söz etmektedirler. Hatta bir dinler senkretizminden bahsetmektedirler. Yani, her dinin en iyi yönlerini alarak, dinler üstüne çıkma propagandası yapmaktadırlar. Türkiye'de misyonerlik faaliyeti yapan İsviçre kökenli bir dini hareketin broşüründe şunları okuyoruz: "Çoğumuz, Hristiyanlığı bir din olarak kabul etmemeyi tercih ederiz. Çünkü dinlerde âyinler, şekiller, merasimler, yazılı dualar, modası geçmiş âdetler vardır. İsa, din telkin etmek için dünyaya gelmedi. İnsanlara hakiki hayat vermek için geldi. Yazılı dualar değil, fakat Allah'ın hakikatini ve insanın kalbinden gelen cevabı telkin etmeye geldi⁽²⁵⁾." Hristiyanlıkla bile bağdaşmayan bu düşünceleri, ülkemizde yaymaya çalışmaktadırlar. Bundaki hedef, İslâm'ın yükümlülüklerinin ağır olduğunu, oysa, daha kolay bir din imajını sergilemek ve psikolojik olarak Hristiyanlığı sempatik göstermektir. Yapılan Hristiyan propagandasında Hristiyanlığı sadece bir sevgi dini olarak göstermek âdet haline gelmiştir. Bu da, diğer din mensuplarının kendi

(25) Samiha Ayverdi, Misyonerlik Karşısında Türkiye, İst. 1969, s. 29.

dinlerini zor göstermelerini empoze etmek için yapılmaktadır. Çünkü Hristiyanlık sadece sevgiden ibaret bir din değil; ahlâkî ve dinî normları da olan bir dindir⁽²⁶⁾.

Hristiyan misyonerlerinin Türkiye üzerindeki emelleri şark problemi ile birlikte başlar. Osmanlı İmparatorluğunun çöküş dönemlerinde olanca hızıyla devam eden Hristiyan emellerinin gerçekleşmesi faaliyeti, bugüne kadar değişik bir metod ve taktiklerle devam etmiştir. Ülkemiz üzerinde Güney Anadolu topraklarına kadar yayılan yabancı mission okulları da bu faaliyetlerin bir sonucu olmuştur. Bugün de durum belki biraz değişik stratejilerle de devam etmektedir. Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da ve İskandinav ülkelerinde kilise teşkilatları harıl harıl kendi ülkelerinin vatandaşları yapmak üzere Türklere kucak açmaktadırlar. Özellikle iltica talebinde bulunan Doğu ve Güney Anadolu insanlarına sempati ile bakmaktadırlar ve onları teşvik etmektedirler.

20 Aralık 1991 tarihli Pelerin Magazin Dergisi "Kürt Çocuklarının Noeli" başlığı altında bir oyuncak toplama kampanyası başlatmıştır⁽²⁷⁾.

Türkiye bugün, Orta Asya Türk devletleriyle daha da gündeme gelmiş bulunmaktadır. Yetmiş yıldan fazla bir zaman dilimi komünizmin materyalist felsefeyle eğitilen ve dinin sosyal hayattan çekilmeye çalışıldığı, Orta Asya Türk bölge insanları, herşeye rağmen dinlerini terketmemişler ve kimliklerini İslâm dini ile birlikte korumaya muvaffak olmuşlardır.

(26) Samiha Ayverdi, s. 29.

(27) Pelerin Magazin, 20 décembre, 1991, s.9.

Bugün hürriyetlerine ve bağımsız devletlerine kavuşan Rusya Türk Devletleri, Batı devletlerinin iştahını kabartmaktadır. Avrupa Birliğinin sınırlarının "Atlantikten Urallara" kadar uzanmasının plânları yapılmaktadır. bu konuyu şöyle ifade etmeye başlamışlardır: "Avrupa, Atlantikten, Urallara kadar uzanan bölgedir. Doğu Avrupa'daki karışıklıklar bize, Avrupa'nın çok büyük ve spiritüel yönden çok zengin olduğunu hatırlatmıştır. Otuz yıldan beri kilisede "zamanın âlametleri"nin okunması gerektiğini tekrar ediyoruz. Bu demektir ki Allah insanlara, dünya olaylarından bahsetmektedir. Bu ise, kiliseye yeniden misyonerlik yollarını açabilir."⁽²⁸⁾ Görüldüğü gibi Hristiyan Avrupa'nın siyasî-dinî kadroları, hizmet alanları için Rus topraklarında yeni imkânların doğduğunu görmektedirler.

Rusya eski devlet başkanı Gorbaçov, perestroikada 1987 yılında şöyle diyordu: "Biz Avrupalıyız. Eski Rusya, Avrupa'ya Hristiyanlıkla bağlıydı. Rusya'nın tarihi, Avrupa'nın büyük tarihinin bir parçasını teşkil eder."⁽²⁹⁾ Gorbaçov'un bu ifadesi, yetmiş yıla yakın bir zaman Avrupa'dan kopan Rusya'ya batının el uzatması için bir çağrıydı. Görüldüğü gibi Gorbaçov batının dinî duygularından medet umuyordu. Şüphesiz Gorbaçov'un bu çağrısı, cevapsız kalmadı. İlk cevabı Papa I'. Jean Paul, Spire katedralinin önünde ellibeş bin kişiye hitap ettiği zaman şöyle diyerek vermişti: "Avrupalılar, doğuda olduğu gibi, batı da, devletler ve ittifakları tehdit eden milletlerarası karşılaşmaları aşacaktır. Bu,

(28) Pélerin Magazin, 29 Kasım 1991, L'Ewrape a Une âme, s. 3.

(29) La pure vérite, Agustos, 1988, s. 25.

Atlantik'ten Urallar'a kadar yeni bir birleşik Avrupa meydana getirmek içindir."⁽³⁰⁾ Yeniden canlandırılmış bir Hristiyanlık bazında birleşik bir Avrupa 1978'den beri Papa II. Jean Paul'un sürekli konusu olmuştur. Yine, Papa II. Jean Paul, 1982'de, İspanya'da yaptığı bir konuşmada Batılı olduğu gibi, doğuda da kıt'anın manevi mirasını bütün Avrupa'ya teşvik etmiştir. O, Avrupalıları, köklerini keşfetmeye ve köklerine hayat vermeye davet" etmiştir⁽³¹⁾.

Konuya nereden bakarsak bakalım Türkiye, Orta Asya'ya kadar uzanan zemin üzerinde Hristiyan Avrupa için çok önemli bir manevi yatırım alanı teşkil etmektedir. Hristiyan Avrupa'nın köklerini keşfetmesi demek, eski Bizans'taki havari mirasını bulup, onun manevî heyecanı ile yaşamak demektir. Roma İmparatorluğu'nun ve Bizans'ın topraklarında ekilen Hristiyanlığın, manevî mirasının yeniden canlandırılması, Hristiyanlığın yeni bir dinamizm kazanması demektir. Bunun için Hristiyan Avrupa, Türkiye'deki Hristiyanlık mirasına da çok önem vermektedir. Kapadokya adının, Hristiyan Avrupa nezdindeki önemi, oranın vaktiyle bir Hristiyan kültür merkezi olmasından ileri gelmektedir. Efes'in, Antalya'nın durumu da öyle. Turizm gelirleri için yapılan yatırımların, Hristiyanlığın spiritüel canlanmasına hizmet etmemesi gerekir. 1987 yılında İznik'te VII. Genel Konsilin 1200. yılının sene-i devriyesi kutlanmıştır. Bu demektir ki, Hristiyan Avrupa, Hristiyanlığın manevî miraslarını unutmamaktadır. Ülkemizdeki Hristiyan manevî miraslarının, kültürel

(30) a.g.e., s. 25.

(31) a.g.e., s. 25.

ve sanat değerleri yönüyle muhafazasında bir sakınca yoktur. Hatta bunlar teşvik bile edilmelidir. Ancak siyasî turizme hizmet edecek şekilde bunların âlet edilmesine imkân verilmemelidir. Bir diğer önemli konu da turizm amacıyla, Hristiyanlıklardan çok Hristiyan kesilme imajını yaratma ahmaklığına da düşmemek gerekir. Durup dururken Antalya'da bir *Noel Baba* motifini canlandırmanın bir anlamı yoktur. Antalya, Noel babasız da dünya turizminin kalbini oluşturacak bir yapıdadır.

Netice olarak diyebiliriz ki ülkemiz bugün, yüzyılların en yoğun kültürel yatırımlarının yapıldığı bir dönemi yaşamaktadır. Uydu antenler, turizm yatırımları, Avrupa Birliği hayalleri, Güney Doğu'daki bölücü yatırımlar, ahlâkî ve dinî dejenerasyon faaliyetleri hep bu ülke insanının benliğini tahribe yönelmiş vaziyettedirler. Türk insanının yönetimine talip olan siyasî kadroların bu ülke insanını tehlikelerden korumaları, kendilerine düşen başlıca görevleridir. Dış mission güçlerine karşı Türk halkı eğitilmelidir. Bunu da başta televizyon yapmalıdır. Türk milli eğitiminde yabancı dinler, kültürler hakkında bilgi verilmeli, İslâmiyet iyi öğretilmelidir. İslâmiyet'ten korkmamak gerekir. Bu millet, ne kadar müslüman olursa, dış güçlere karşı o kadar dayanıklı ve şuurlu olacaktır. Kısaca, bu milleti yöneten siyasî kadroların, muhalefet partilerinin başlıca görevi, kendi insanının temel değerlere göre yetişmesini sağlamak, yarınki Türkiye'yi sağlam bünyeli, sağlam kafalı ve sağlam gönüllü insanlara emanet edecek hale getirmelidir.